

[Ministeren for skatter og afgifter]

delige og de lavere indkomster. På intet tidspunkt kunne vi drømme om at fremkomme med et sådant forslag. Det viser sig da også, hvis man gennemregner det forslag, der ligger her, at det ikke vil ramme hverken lejere eller ejere med ganske almindelige indkomster og med lavere indkomster, tværtimod bliver de stillet bedre efter dette forslag, end tilfældet er i dag.

Situationen er jo den, at hvis man ser bare på rentefradragsbegrænsningsforslaget her, vil man se, at det efter en 5-årig årrække, uanset hvilke modeller man foretrækker, vil give en skatterabat på 40 pct., der er nogenlunde lig med, hvad der er beskatningen på det første skalatrin, og det vil vel omfatte et sted mellem 80 og 90 pct. af dette lands indkomstmodtagere. Det vil altså sige, at forslaget, uanset om man er ejer eller lejer, vil være til gavn for mellem 80 og 90 pct. af skatteyderne herhjemme. Men det, der lægges op til af hr. Christophersen og andre, er, at de sidste 10-15 pct., som har de meget store indkomster, de meget store formuer og de meget store jordbesiddelser, vil komme til at betale noget mere i skat, det erkender vi. Disse 10 eller 15 pct. vil forsøge at holde deres interesser op som et skjold og sige, at det i virkeligheden er flertallets interesser, der bliver anfægtet. Det er lige præcis modsat, og enhver gennemregning af de eksempler og det forslag, der ligger her, vil vise, at det er lige præcis modsat.

Hr. Christophersen afsluttede med at sige, at det centrale problem for ham var samspilsproblemet imellem de indtægtsafhængige ydelser og beskatningen, altså i den forstand, at hvis en skatteyder med mellem 70.000 og 100.000 kr. fik noget mere i indkomst, ville en skatteforhøjelse og et bortfald af en række indtægtsafhængige ydelser i virkeligheden stille vedkommende ringere. Jeg er enig i, at det er et centralt problem, men jeg tror også, jeg vil tilkendegive, at det problem bliver løst ved det forslag til en forlængelse af proportionalstrækket, som ligger i regeringens forslag.

Det næste centrale problem skulle være den høje rente. Hvad er det, der skaber den høje rente? Det er først og fremmest værdistigninger på jord og fast ejendom. Det er først og fremmest dem, der skaber inflationen herhjemme. Det er først og fremmest beskatningsreglerne, der giver mulighed for,

at visse kan betale den høje rente, for jo større indtægt man har, jo større skattefordel får man. Skattefordelen er tit så stor, at den reelle rente i virkeligheden er negativ, fordi skattefordelen og inflationsudviklingen æder den rent faktisk rente. Her har vi forklaringen på det høje renteniveau herhjemme. Derfor er vi nødt til at se på værdistigningerne, og vi er nødt til at se på de skatteregler og rentebegrænsningsregler, som skaber grundlaget for, at vi har den høje rente herhjemme.

Men så kommer i og for sig det, der stødte mig mest i hr. Christophersens indlæg. Når jeg siger sådan, så er det, fordi jeg egentlig altid har lyttet til sagligheden både hos venstre og hos hr. Christophersen. Hr. Christophersen sluttede med at sige, at betingelsen for at gennemføre en indkomstskattereform er, at man har et beløb med til at sætte indkomstskatterne ned med. Her vil jeg sige, at venstre som mindretalsregering med virkning fra den 1. januar 1975 foreslog indkomstskatterne nedsat med 10 mia kr. og fik gennemført 7 mia kr. i nedsættelse af indkomstskatterne uden at gennemføre en skattereform. Det er de betingelser, venstre har givet andre at virke under. Tænk, hvad vi kunne have gjort af gavn i forbindelse med en omlægning af skattelovgivningen, hvis vi havde haft de 7 mia kr. i dag, som venstre soldede væk uden at få noget som helst for det! Derfor er det, jeg siger, at jeg synes, at hr. Christophersen godt kunne have skånet undertegnede og salen for ligefrem at bruge det sidste som argument i denne forbindelse.

Derefter til hr. Hagen Hagensen, der fremførte, at forslaget tilsigtede en yderligere indkomstudjævning. Her er jeg nødt til at sige, som hr. Bernhard Baunsgaard har været inde på det både i dag og ved tidligere lejligheder, at det nuværende indkomstskattesystem generelt ikke virker indkomstudjævrende. Jeg ved godt, at det er det, man tror. Jeg ved også godt, at man siger, at det må da virke indkomstudjævrende, når vi har en progressiv skala. Men når vi ved, at fradragene som utallige gange dokumenteret har den største værdi for de største indkomster, og at de største indkomster har de mange fradrag, så er realiteten, at godt nok har vi en progressiv skala, men progressionen er taget ud af skalaen ved hjælp af disse fradrag.

Det er sandheden, og derfor er det forkert at sige, at man tilsigter en yderligere ind-